

— Кжде работите, госпожице? Толкова ми харесват че... готовъ съмъ, ей Богу, да се оженя за васъ...

— Моля ви, не се шегувайте съ това... Азъ закъснявамъ за работа...

— Е, е, работата, работата, все тая работа! Кжде работите?

— Не разбирате ли, че не искамъ да ви кажа?

— Но защо? Ето азъ бихъ ви казалъ безъ да ме питате дори. Началникъ на отдѣление въ дирекцията, която виждате ей тамъ насреща.. Повтарямъ ви, че съмъ готовъ да приказвамъ сериозно... да се о...

Изведнажъ Тинка приbledнѣ и почувствува че ще падне. Не поради „сериозното“ предложение за женитба получено отъ непознатъ на улицата, а поради това че този непознатъ се оказа новия началникъ, за който въ дирекцията се приказваше че е голѣмъ хубавецъ и донѣ Жуанъ, но който тя още не бѣ видѣла.

— Какво ви е? Защо приbledнѣхте? — каза загрижено той.

— Нищо! Извинете... Моля ви се... Ахъ, оставете ме най-после...

И Тинка неочаквано се обърна кржгомъ и побѣгна по улицата. Непознатиятъ ядосано я поизгледа въ гърба и бавно влѣзна въ дирекцията.

II

Тинка се върна въ градината и изнемошѣла се отпусна на първата свободна пейка. Тълпата бѣ поорѣдѣла — учрежденията бѣха погълнали своитѣ жертви. Нѣколко врабчета възбудено цвърчеа въ храста до пейката, дето седѣше Тинка, но тя нито чуваше, нито виждаше нѣщо. Заше метена,